Rubrika: **CRNA GORA**

Kako je u socijalističkoj Jugoslaviji čarka u Beloj Crkvi dobila prednost nad opštenarodnim ustankom Crnogoraca

Aktuelno

Prije: 2 dana

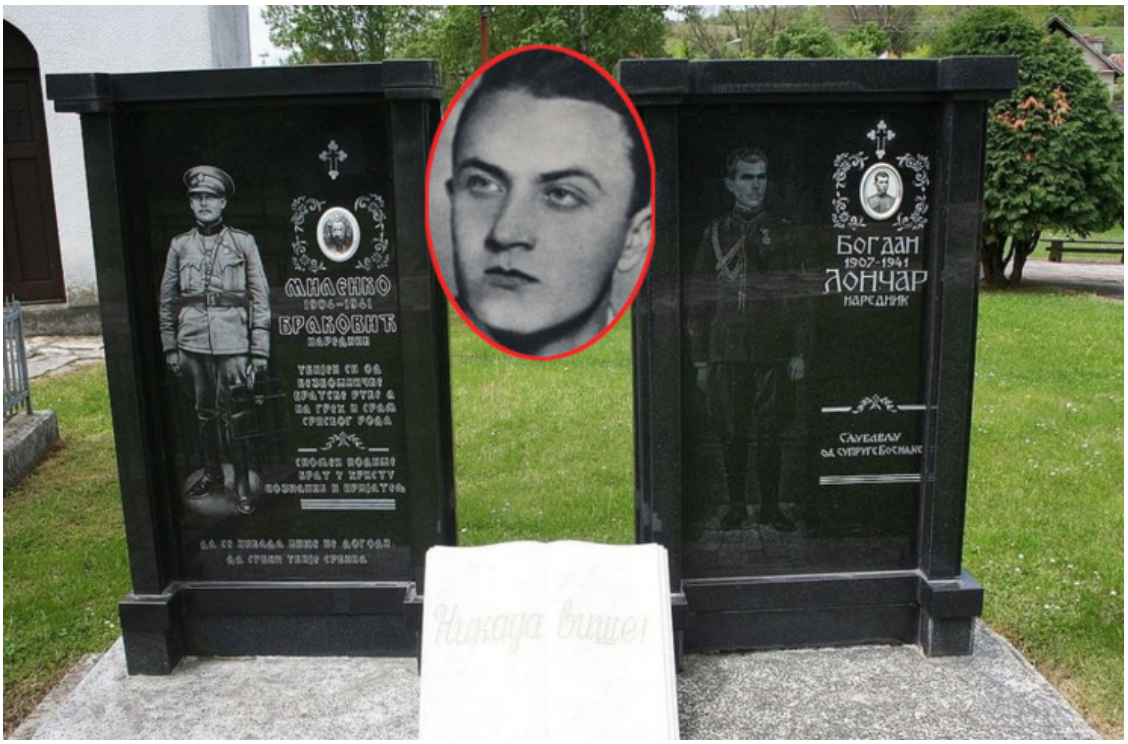

Piše: Miroslav Ćosović

Prema zvaničnoj istoriji koju su napisali pobjednici, u ovom slučaju srpski komunistički pobjednici, Srbija se na današnji dan 7. jula 1941. godine, digla na "ustanak".

DUGA ISTORIJA PRAVLJENJA SRPSKE ETNOBAJKE

Još je **Ilija Garašanin** u svom velikosrpskom programu „Načertanije" (1844), dao uputstvo kako treba da dejstvuje srpska istoriografija: „Na ovo djelo treba osobito vnimanije obratiti i istoriju o kojoj je gore reč dati napisati črez čoveka vrlo sposobnog i duboko pronicavajućeg."

Da se istorija piše sposobno i pronicavajuće, ne i istinito.

Safet Bandžović nam predstavlja: *"Srpski književnik Milan Milićević će zabilježiti 1871. u svom dnevniku koji će ostati najvećim dijelom neobjavljen: »Ne mogu naši potomci znati istinu o nama jer je mi i ne kazujemo nego ono izlažemo što nam podmiruje trenutni, jadni račun«."* (Safet Bandžović, Iseljavanje muslimanskog stanovništva iz kneževine Srbije u Bosanski vilajet (1862-1867), Znakovi vremena br. 12, Sarajevo, 2001)

Načertanijevski pseudoistoriograf **Sima Lukin Lazić** (1863-1904) promišljao je kako treba iz istorije vaspitavati (Novo)Srbe. U knjizi "Dvije oskoruše, jedna meni druga njemu", Lazić je

objasnio kako treba graditi usrećiti Srbe: “Da mi je samo znati, da ću tim usrećiti rod i narod svoj, vjeruj mi, ja bih slatko podnio i onu najvišu žrtvu, višu i od života, višu i od časti: lagao bih dan i noć – lagao bih kao pas”.

Jedan takav istoričar kome je srpstvo daleko ispred nauke je i **Radoš Ljušić**. Ljušić nesporno, vrlo temeljno poznaje istorijski period za koji se specijalizovao. Ali, to ne igra neku ulogu, on je uvijek spreman da istorijsku nauku baci pod noge zarad srpske etnobajke. Novinar Darko Šuković je u aprilu 2011. napravio intervju sa Ljušićem, a povodom toga što je Ljušić u jednoj knjizi iznio tvrdnju da je slikar Miodrag Dado Đurić Srbin, Šuković ga je pitao: „Kako vi znate da je Dado Đurić bio Srbin?“ Ljušić je rekao da je to tako odlučio Branko Vujović, urednik za likovne umjetnosti! Izvjesni **Branko Vujović** je donio odluku da je **Dado Đurić** Srbin! E tako se plete srpska etnofantazmagorija.

Ili, na primjer, Vlada Srbije iz vremena prije Vučićeve moći, imala je stav da istorija nije nauka već da je sredstvo za ostvarivanje političkih ciljeva. **Miloš Vasić** je 26. X 2009. na sajtu Peščanik u članku "Od Kragujevca do Blajburga" citirao državnog sekretara Ministarstva pravde Srbije **Slobodana Homena**, iz oktobra 2009, koji je rekao: *"Mi smo se dogovorili da smo imali dva antifašistička pokreta."*

Da li je neki pokret bio antifašistički ili ne, u Srbiji to nije stvar nauke, već dogovora među političarima. Političari u Srbiji su se dogovorili da su i četnici i partizani bili antifašisti, to će da promovišu kao zvaničan stav i to valjda osim đece u Srbiji mora i u obavezi je da prihvati i cio svijet, a naročito Crna Gora? Da li se u Srbiji istorija smatra za nauku?

Prije 8 godina je objavljena senzacionalna vijest, patrijarh Irinej, dakle – jedan kaluđer, prepravio je udžbenik iz istorije, ko hoće o tome može pročitati članak od 13. avgusta 2015.

Srbija je imala desetak vrhunskih istoričara (neki su još živi), kojima je nauka bila ispred srpstva. Ostalima, ima ih na hiljade – istoričara, istoriografa, publicista... istorijska nauka je samo sredstvo za širenje srpske nacionalne ideologije, sredstvo za širenje takozvanog srpstva, njima su potpuno opravdane i poželjne bilo kakve izmišljotine – ukoliko će izmišljotina postići cilj – da prevari nekoga, da mu stvori lažnu sliku o prošlosti.

Jedan od vrhunskih istoričara bio je i **Sima Ćirković** koji nam je nenametljivao pokazao jednu upečatljivu izjavu **Miloša Obrenovića**. U knjizi „Srbi među europskim narodima" (Zagreb, 2008), Ćirković piše: *„Prigodom proglašenja dokumenta kojim mu je sultan priznao nasljednu vlast u vazalnoj kneževini, u prosincu 1830, Miloš Obrenović je okupljenim uglednicima rekao: »Tako, braćo, postadosmo i mi od jučer narodom«."*

Prema izjavi najvećeg srpskog državnika 19. vijeka, Srbi su postali narod u decembru 1930. godine. Miloš je dobro znao da su useljenici u Srbiju kojima je on vladao, zbijeg sa svih strana Balkana, amorfna masa koja je naselila Beogradski pašaluk i okolinu, Miloš nije bio Garašaninov istoričar.

I SRPSKI KOMUNISTI SU RADO LAŽIRALI ISTORIJU

U Užicu, 7. novembra 1941. Centralni komitet Komunističke partije Jugoslavije objavio je proglas pod naslovom "Narodima Jugoslavije! Radnici, seljaci i građani!".

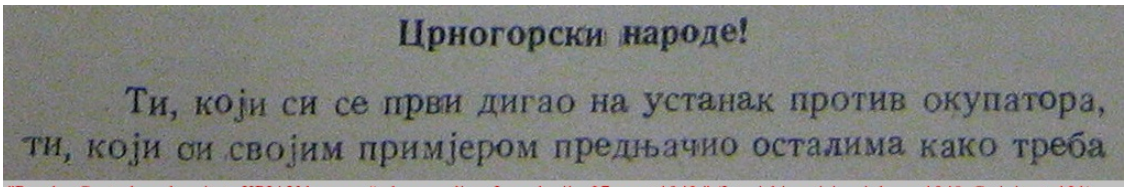
Црногорски народе!

Ти, који си се први дигао на устанак против окупатора,
ти, који си својим примјером предњачио осталима како треба

"Proglas Centralnog komiteta KPJ i Vrhovnog štaba narodima Jugoslavije, 27. mart 1942." (Istoriski zapisi za jul-avg 1948, Cetinje str 121)

U proglasu se: Tito i Srbi – **Leka Ranković, Krcun Penezić, Koča Popović, Sreten Žujović Crni**, te hrvatski, crnogorski i drugi vodeći komunisti – vođe antifašističkog otpora, obraćaju narodima Jugoslavije, pa i crnogorskom narodu. Ovako su se obratili Crnogorcima:

"Crnogorski narode!

Ti si se prvi podigao na oružani ustanak, kada te je pozvala Komunistička partija Jugoslavije..."

(Josip Broz Tito, Sabrana djela, tom 7, Beograd, 1981, str 178)

Isto ovo Centralni komitet KPJ i Vrhovni štab je saopštio i u svom proglasu od 27. marta 1942. (objavio Jovan Ivović u časopisu Istoriski zapis za jul-avgust 1948. god):

“Crnogorski narode!

Ti koji si se prvi digao na ustanak protiv okupatora, ti koji si svojim primjerom prednjačio ostalima kako treba da se bori za svoju slobodu, ti, koji si do sada ostao dosljedan slavnim tradicijama svojih predaka, koji si ponovo potvrdio da si spreman svojom krvlju da braniš svoju čast i slobodu, ti moraš danas u ovim teškim časovima ujediniti sve svoje snage...”

Kao što vidimo, vodeći ljudi antifašističke borbe tokom rata su čvrsto stajali na stanovištu da su Crnogorci prvi digli oružani ustanak protiv okupatora. Ali, kad je došao mir, preumili su, te je tako kao prvi oružani otpor okupatoru u Jugoslaviji označena jedna čarka koja se desila u Beloj Crkvi kada je jedan Srbin ubio dva Srbina. Naime, 7. jula 1941, na seoskom vašaru u Beloj Crkvi Žikica Jovanović Španac je ubio dva žandara koji su obezbjeđivali ovaj javni skup, a niđe na vidiku nije bilo nijednog Njemca.

Već krajem juna 1945. godine, ni dva mjeseca poslije završetka rata, Skupština Srbije je ovu čarku brže bolje proglasila za narodni ustanak.

Ne treba smetnuti sa uma, **Žikica Jovanović** tog 7. jula nije krenuo da ubija Njemce, neku njemačku patrolu ili jedinicu, a mogao je.

Prema podacima iz Istorijskog leksikona Crne Gore (autori **Živko Andrijašević, Šerbo Rastoder** i drugi, Podgorica 2006, str 1148) u Trinaestojulskom ustanku je učestvovalo oko 32.000 Crnogoraca što je bilo 65% vojno sposobnog stanovništva. U ustanku od 13. jula do 14. avgusta 1941. su poginula 735 italijanska vojnika, oko 1120 ih je ranjeno i oko 2970 je zarobljeno. “Trinaestojulski ustanak crnogorskog naroda bio je prvi antifašistički opštenarodni ustanak u porobljenoj Evropi” kaže se u pomenutom Istorijskom leksikonu.

U navodnom srpskom ustanku od 7. jula 1941. nije ni ogreban – niti jedan okupatorski vojnik.

godine. U interesu pravilnog vaspitanja mladih generacija treba govoriti i pisati, a naročito u školskim udžbenicima, samo ono što je istina. Nije isto kad se kaže ili napiše da je u jednoj našoj zemlji, odnosno danas SR Republici otpočela oružana borba protiv fašističkih okupatora, određenog datuma kad je i izvedena prva akcija, ili kako je danas češće uobičajeno da se kaže da je danom izvođenja te akcije otpočeo i oružani ustanak. Ili, kad se u udžbeniku napiše sljedeće: "Poslije ustanka u Srbiji izbio je Trinaestojulski ustanak u Crnoj Gori." "Istotrija za II razred usmjerenog srednjeg obrazovanja", str. 97). Da gore citirani tekst iz pomenutog udžbenika ne odgovara istini kao ni njihovog advokata sa katedre za istoriju iz Nikšića, može se svako uvjeriti iz proglasa CK KPJ u kojemu se on 7. novembra 1941. godine obraća "Narodima Jugoslavije! Radnici, Seljaci i Građani!", a u kojemu, pored ostalog, stoji i sljedeće: "Crnogorski narode! Ti si se prvi podigao na oružani ustanak, kada te je pozvala Komunistička partija Jugoslavije.' (Josip Broz Tito: "Sabrana djela" tom sedmi, Izdavački centar "Komunist" i dr., Beograd, 1997, 178).

Dio pisma Sava Brkovića Veljku Milatoviću, od 25. januara 1982. godine

Još je narodni heroj **Savo Brković** u pismu Predśedniku predśedništva Republike Crne Gore Veljku Milatoviću od 25. januara 1982. ukazivao da je unešena neistina u crnogorske udžbenike – kako je ustanak prvo otpočeo u Srbiji. Pismo je objavio časopis Doclea broj 4, 2003. godine.

Tako su komunisti čim je završen rat preumili i ispalo je da Crnogorci nijesu prvi digli ustanak, već su to kobajagi prvo Srbi uradili, iako je Srbija, u odnosu na broj stanovnika u Jugoslaviji, tokom II svjetskog rata dala neuporedivo najmanji doprinos u borbi protiv fašista.

Kad sam bio u osnovnoj školi i kasnije, stalno su nam ponavljali da je odluka o ustanku donešena 4. jula, da je ustanak u Srbiji počeo 7. jula, a u Crnoj Gori 13. jula i ja sam u to vjerovao.

Srpska etnoidentitetska bajka je nastavljena i komunisti su dali svoj doprinos da se san o Velikoj Srbiji nastavi. Projekat Velika Srbija zahtijeva savršenu istoriju, besprijekornu, Srbi su prvi zapucali na Njemce, tako je moralo biti zapisano, nema veze što tako nije bilo.